

MUTTEFIKLER YA DA DUSMANLAR - BIR OZGURLUKCUNUN MUHAFAZAKARLIGA BAKISI

Özgürlükçü bir bakış açısından muhafazakârlığın temel sorunu, tutarsız olması ve muhafazakârların "liberaller" olarak adlandırmaktan çok hoşlandıkları devletçi gerici soldan prensipte veya uygulamada pek de farklı olmamasıdır. İster teizm ister sosyalizm olsun, her ikisi de temelde rasyonel olmayan bir metafizikten hareket eder ve her ikisi de paternalist ve otoriterdir.

Nihai muhafazakar tez, Evrende tüm değerlerin kendisinden kaynaklandığı a priori bir iyinin varlığını varsayar. Bu a priori iyi, doğası gereği maddi ve fenomenal olmayan ve insan kavrayışının ötesinde olarak tanımlanır, dolayısıyla akla dayalı bireysel yargıların üzerinde daha yüksek bir otoritenin kabulünü gerektirir. Bu madde ve enerji dünyası Gerçeğin yetersiz bir gölgesi olarak görülür, dolayısıyla metafizik olarak aşağı ve epistemolojik olarak yetersizdir. İnsanın akla olan güveni teistik otoritenin kirletilmesi ve iradesinin engellenmeden kullanılması ahlaki bir hakaret olarak görülür. Muhafazakârlar için, eğer bu amaç Tanrı ise, amaçlar araçları haklı çıkarılabilir. Dışsal olarak, kolektif iyiliğe hizmet ediyorsa her türlü aracı haklı çıkarmaya istekli olan devletçi "liberal "den farklı değildir. Farklı ritüeller için de olsa, her ikisi de bireyi kurbanlık bir hayvan olarak görür.

İnsan doğasına ilişkin muhafazakâr görüş, teistik metafizikten kaynaklanır. İnsan temelde kötü ve öngörülemezdir. İnsanın etik yargılama kapasitesi, fenomenal, maddi dünyaya ve insanın "bedensel" doğasına olan "zincirleri" nedeniyle nihai olarak yetersiz görülür. Akla duyulan bu temel güvensizlik ve inanca olan bağımlılık (yani kişinin kendi yargılama gücünü daha yüksek bir otoriteye terk etme isteği) nedeniyle muhafazakâr, tüm akılcı ve deneyimsel olarak türetilmiş ilkeleri çiğnemeye ve koşullar toplumun ahlaki karakteri olarak gördüğü şeyi tehdit ettiğinde her türlü hakkı değiştirilmeye isteklidir.

Psikolojik olarak bu durum, hem muhafazakârlar hem de "liberaller" arasında yaygın olan ve birçok özgürlükçü arasında da varlığını sürdüren temel bir güvensizlikten kaynaklanmaktadır. Bağımsızlık ve bilişsel özgüven sorumluluğu konusunda kişisel temerrüdü motive eden faktörler, Nathaniel Branden tarafından dönüm noktası niteliğindeki çalışması The Psychology of Self-Esteem'de analiz edilmiştir. Bunun yanı sıra Zihinsel çalışma için isteksizlik ve hata yapma korkusu, mantıksal olarak türetilen kanaatler ve ilkelerle çatışan arzu ve duyguları şımartma arzusu vardır. En önemlisi, yerleşik görüşlerle çatışan bağımsız yargıda bulunma konusunda isteksizlik vardır. Makul olmayan kavramların hakim olduğu, statü ve gücün liyakat ve hakkın yerine ikame edildiği ve geçerli kabul edildiği ve imkansız özgecilik etiğinin ahlaki standart olarak benimsendiği bir kültürel bağlamda, bireyin zihinsel gelişiminin erken bir aşamasında titiz tutarlılık kapasitesini kaybedeceğinden şüphe edilemez. Bu nedenle, muhafazakarın kendi yargısını dış otoriteye terk etme isteği entelektüel, kültürel ve nihayetinde psiko-epistemolojik niteliktedir. Onun tüm sezgisel yaşam algısı, değer yargıları alanında akıl yürütme gerekliliğine isyan eder. Onun "inancı", duygularını bilişsel araçların yerine koyma eğiliminin yüceltilmiş bir ifadesidir. Buna karşılık, geleneği desteklemesi tutarlı ve gerekçeli bir

hakikat arzusundan değil, başkalarına- uyum sağlama - arzusundan kaynaklanmaktadır. Yalnız muhalif olmanın verdiği rahatsızlıktan kaçınmak için. Muhafazakârın geleneği kendi iyiliği için savunması, iktidarın sembolleri ve ziyetlerine olan saplantısından ve oligarşik güç ve statünün ayrıcalıklarını (ya da potansiyel sınıf ayrıcalıklarını) sürdürmeye yönelik kendini kandıran arzusundan kaynaklanır.

Daha da derinde, başkalarının barışçıl kişisel seçimlerine karşı hoşgörüsüzlüğü ve devlet eliyle güç kullanma isteği, kendi seçimlerinin etkinliğine dair temel bir güvensizliği yansıtmaktadır. Rasyonel egoizmi etik bir savunma olarak uygulayamayan muhafazakar, tüm ikiyüzlülerin huzursuz suçluluğunu yaşar.

Muhafazakâr kişiliğin yumuşak, güvensiz merkezi romantik cinsel ilişkiler alanındadır. Birey hiçbir yerde geçersiz önermelerin sonuçlarına karşı en yakın ilişkilerinden daha savunmasız değildir. Bir aşk ilişkisi, kişinin karakterinin güçlü ve zayıf yanlarını araştıran bir mikroskop haline gelir. Başka bir kişiyle özel ve sahiplenici bir ilişki kurma arzusunu karşılıklı özveriyle maskeleyen çabası, kişinin en önemli faaliyeti olan romantik aşkta serbest ticaret fikrini kabul etmek istememesinin işaretidir. Cinsel açıdan münhasır tek eşli evlilik kurumu bir ticaret kısıtlamasıdır.

Muhafazakar hareketin ahlakın kalesi ve totaliter kurumlara karşı bir siper olarak ilan ettiği övünülen aile hayatı, muhafazakar adetler altında otoriter tutumlar için bir kuluçka makinesidir. Karı ve kocanın birbirleri üzerinde kurdukları karşılıklı tekeller ve özgeci etik ikiyüzlülüğün sürdürülmesi, devletin keyfi müdahaleleri için psikolojik bir mikrokozmostur. Muhafazakâr ekonomi politik, muhafazakâr ailenin bir özetidir ve bu da muhafazakâr psiko epistemolojinin bir yansımasıdır.

Özgürlükçülük, bir kez anlaşıldığında, saf laissez-faire kapitalizmdir. Muhafazakarlık öyle değildir. Aslında mistisizm, fedakarlık, kolektivizm ve devletçiliğin parçalarını kapsayan bir dizi tutumun adıdır. Komünizm saf bir gericiliktir - modern bir gerilemedir, ancak muhafazakarları özgürlükçülerden ayıran aynı gerici ilkeler üzerinde işlemektedir.

Özgürlükçü, akla güvenen, evrenin anlaşılabilir olduğu ve çözülemez bir bilmece olmadığı, kendi yargılarından hoşlanan ve duygusal ve entelektüel özsaygı duygusu kazanılmamış olanı kabul etmeye izin vermeyen bir bireydir. Özgürlükçü, Yalnızca kendi rasyonel kişisel çıkarları için yaşayan ve başkalarının yaşam haklarına saygı duyan bir bireydir, Ancak bencilce kendi mutluluklarını maksimize eden başkalarıyla bir arada yaşama konusunda kendi çıkarının farkındadır. Özgürlükçü olmak yalnızca başkalarına karşı güç kullanmayı reddetmek değil, estetik ve duygusal olarak yalnızca rasyonel ve gönüllülük esasına dayalı ilişkiler kurmayı arzulamaktır. Bir özgürlükçü çifte standarttan nefret eder ve bu şiddet hiçbir yerde sevdiklerinden daha yoğun olmaz. Bir çelişkiyi yaşamak ve bunu ailesine dayatmak, bir yalanı yaşamaktır. Bu, kişinin hayatındaki tüm etik kimliğin tahrif edilmesidir. Bir özgürlükçü, çelişkili önermeleri kabul etmenin nihai mutluluk ve kişisel tatmin için her türlü şansı zehirlemek olduğunun farkındadır.

Bir özgürlükçünün nihai bencilliği, kişisel bütünlüğünü ve etik kimliğini kaybetmemek için sosyal dışlanmaya ve fiziksel kayıplara katlanmasıdır. Bireyin kendi yargısının otoritesine güvenmesini gerektiren nesnel temelli bir etik, başkalarının iradesi üzerinde hiçbir fiziksel müdahaleye kesinlikle izin vermez; akıldan kasıtlı olarak sapmaya kesinlikle izin vermez.

Bu, muhafazakârlar ve özgürlükçüler arasındaki bölünmedir; temel ilkeler ve her iki kampa da içkin olan sezgisel yaşam duygusu üzerine bir bölünmedir. "Bu dünya" metafiziğinin, nesnel bir epistemolojinin, rasyonel-egoist-etiğin tam kabulü ile tam rekabetçi bireyci bir siyasi görüş arasındaki farktır. ekonomi, diğer tarafta ise ötekileştirici, teistik (veya sosyal) bir metafizik, inanç temelli (veya göreceli) bir epistemoloji, özgeci-kolektivist bir etik ve otoriter bir ekonomi politik. Arada hiçbir şey yoktur ya da "grilere" izin verilebilir. Etik seçimler ve aslında tüm seçenekler, siyah ve beyazdır.

Muhafazakâr temelde etik bir "hiç kimsenin ülkesinde" yaşamaktadır. Akllı ve duyguları otoriterlik ve özgürlükçülük arasında bölünmüştür. Muhafazakarlık için söylenebilecek en fazla şey, tamamen kapitalist bir yaşam biçimine geçiş olduğu konusunda iyimser olabilmemizdir. İşte bu yüzden pek çok liberteriyen, fedakar-kolektivizmin İnanç Perdesi arkasında yaşayan dostları ve akrabaları için büyük bir endişe duymaktadır.

Binlerce yıllık şartlandırma ve telkinlerin enkazı altından çıkmanın zor olduğunu biliyoruz. Bağımsız, nesnel ve bencil düşünce ve eylemi tehlikeye atan özgeci-kolektivist mayın tarlalarını aşmanın cesaret gerektirdiğini biliyoruz. Ancak muhafazakârlar bunu kendileri için yapmak zorundadır. Başkaları onlar adına düşünemez. Kendi akıllarını öne sürmek, gerçekleştirebilecekleri en bencilce eylemdir. Kendinizi düşünün ve sevin - bunu hak ediyorsunuz!

Muhafazakârlar ve özgürlükçüler arasındaki entelektüel ve tutumsal ayrım, farklı tarihsel-ideolojik bakış açılarımızdan kaynaklanmaktadır. Muhafazakârlar için totalitarizme karşı siyasi-ekonomik mücadele çaresizlik haline gelmiştir. Tüm cepelerde zaman tükenmektedir. Özgürlükçüler devletçiliğin güçlerini ve artan etkilerini küçümsemeseler de, geleceğin bizden yana olabileceğine dair bir takdir söz konusudur. Özgürlükçü-kapitalist kültür unsurlarının yayılabileceğini görüyoruz. En zalim toplumlara bile giderek büyüyen bir meydan okuma oluşturabiliriz.

Bu görüş birçok özgürlükçü için daha kolaydır çünkü ABD'nin ulusal gücüne ve prestijine irrasyonel bir bağlılıkla bağlı değildirler. Komünizm, ekonomik ve felsefi olarak olgunlaşmamış ve uygulayamayan toplumlarda daha şiddetli bir muhafazakar tepki olarak görülüyor. En geniş anlamda, Marksizm-Leninizm ve Maoizm (Hitlerin nasyonel sosyalizmi gibi), rasyonel egoizm ve anarko-kapitalizmin güçlerine muhafazakar tepkilerdir.

Tarihsel olarak, özgürlük ve laissez-faire'e karşı en yıkıcı karşı saldırı Komünizm tarafından değil, on dokuzuncu yüzyılda yerli muhafazakarlar tarafından üretilmiştir. Otto von Bismark'ın Almanya'daki politikaları ve Sherman Antitröst Yasası gibi ABD'deki muhafazakar destekli yasalar, Sosyalizmin, Bolşeviklerin zaten despot olan Çarlık Rusya'sını ele geçirmesinden çok daha etkili habercileriydi.

Liberteriyenler elbette Komünizmi küçümser ve sosyalist demokrasilerin sahte özgürlüğü ve yağmacı refahıyla alay ederler, ancak laissez-faire kapitalizminin muhafazakârlar tarafından büyük ölçüde yanlış temsil edilmesini de küçümsemekten kendilerini alamazlar. Mobil Oil ve diğer devlet korumalı oligopollerin "serbest girişimi" savunan şirket-faşist reklamları midemizi bulandırıyor. Muhafazakârlar özgürlükçü gibi görünmeyi bırakmalıdır çünkü dünya yakında aradaki farkı anlayacaktır.

-Richard Slomon

kaynak:<https://archive.org/details/VERSUSSTATENO2/>